

Tram de penitents per sota del camp I a 5.900m. Foto: D. Guri

acolliran les properes tres setmanes en un camp base on hi ha algunes altres expedicions, sortosament no gaires fugint de la massificació que diuen que hi ha actualment en aquestes muntanyes.

Tram de penitents per sota del camp I a 5.900m

Comencem a equipar camps d'alçada, muntem el Camp I, la pujada és duríssima, el tram de penitents se'm fa etern, i arribem al camp enmig d'un torb de por, no es veu res, no podem ni muntar la tenda i ens hem de refugiar en una tenda abandonada d'una altra expedició amb més neu dintre que fora perquè el vent l'havia esparracat. Passo la pitjor nit de la meua vida preocupat pel vent, els allaus que sentim durant la nit i el soroll que em noto al respirar, edema pulmonar? No fotem, estic a 6.400m a l'Aconcagua no vaig tenir cap mena de problema..., finalment va resultar ser un principi de refredat o infecció respiratòria que em va perseguir la resta de dies de l'expedició complicant-ho tot.

Baixem a dormir al camp base i als dos dies tornem a pujar, dormim al camp I, muntem el camp II i hi dormim, i al dia següent que tocava baixar ens surt el dia més plàcid i més radiant de tota l'expedició, fa quasi quatre dies que no neva, sembla que l'oportunitat sigui ara tot i que sóc conscient de que l'aclimatació no és la idònia i tenint en compte que vaig passar més dies del compte al camp base decideixo provar-ho .

Camp II avançat a 7.000 m amb el cim rebent les últimes llums del dia de fons.

Pugem amunt, però quasi a 7400 m arribant al camp III ens trobem una expedició de francesos que baixen, el cim és impossible, està tota l'aresta ventada amb neu recent i cada pas els enfonsa una miqueta més a prop de l'abisme que es retalla 600 m més avall, a més es veu com puja una tempesta des del costat del Nepal així que tot i la oposició del xerpa decideixo baixar a dormir al Camp I i veure com evoluciona. Una expedició de russos i ucraïnesos m'insisteixen en que ens quedem amb ells per obrir traça junts al dia següent, però al següent matí quan ens llevem al camp I me n'adono que mai havia pres una decisió tan encertada, el cim està envoltat de neu que aixeca el vent, allà dalt s'ha d'haver desfermat un infern, s'assembla al famós fong o vent blanc de l'Aconcagua però a lo bèstia. Els russos no van dormir en tota la nit aguantant la tenda, i a les primeres llums van tirar avall abandonat tot el material comes ajudeu-me i renunciant ja a l'expedició,

gairebé arriben al camp base abans que nosaltres que havíem passat una relativament plàcida nit al camp I.

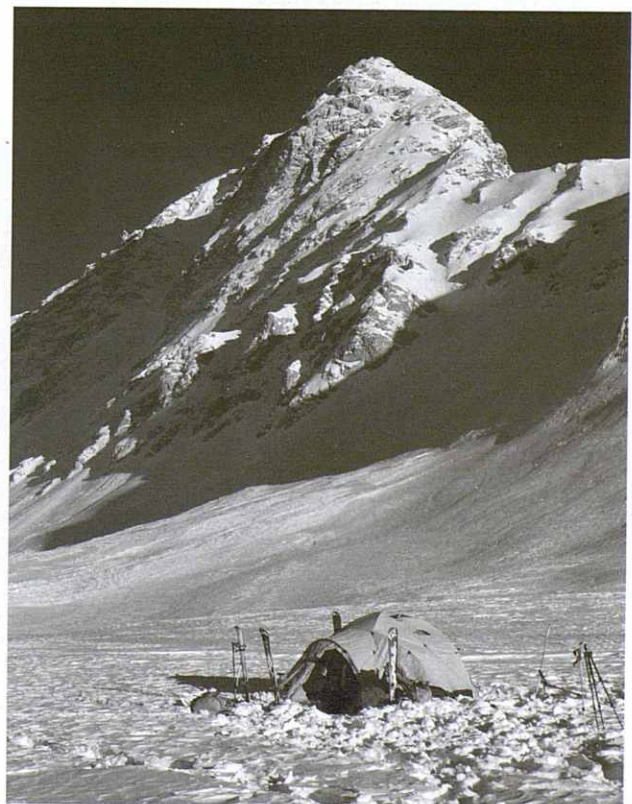
Tota l'expedició la portem condicionada pel mateix, les abundants nevades i sobretot l'incessant i fort vent que no abandona la muntanya pràcticament mai. L'espera des del camp base que s'obri una nova finestra és el pitjor de tot, porto quatre dies parat, se m'ha acabat l'antibiòtic i ja tothom es retira de la muntanya, decideixo fer un últim intent, si més no hem de recuperar el material així que sortim cap al CI. Aviat es torna a tapar tot, sembla que les prediccions de forts vents i precipitacions per tota la setmana són encertades, a més el refredat em deixa totalment exhaust amb els esforços.

Nevades al campament base a 5.500m

Arriba el moment de decidir, tenim tres jornades de neu verge caiguda recentment, un risc d'allaus molt accentuat amb la conjunció de nevades i forts vents per les acumulacions i cornises que han creat, físicament no estic al cent per cent i estem completament sols a la muntanya a excepció de l'equip d'americans que van amb esquís i per a ells la traça no és tan penosa. Costa prendre una decisió així en la vida sempre has de prendre decisions i triar, i igual que a la vida normal a la muntanya has de decidir fins on vols arriscar, on és el límit, per a mi havia arribat aquest límit.

A la nit decebut a la tenda miro la silueta retallada del cim, crec que he pres la decisió correcta, la muntanya seguirà allà i el somni encara està per aconseguir. Una altra vegada com el nen que es posa de puntetes i estira la mà cap a la lluna intentat arribar-hi he estat a prop d'aquell somni d'infantesa, aquesta vegada no ha pogut ser, però no deixaré mai de perseguir-lo perquè com deia el poeta: Tot està per fer, tot és possible.

Davi Guri Lambea

Camp II avançat a 7.000 m amb el cim rebent les últimes llums del dia al fons. Foto: D. Guri